

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Plška a soudců Mgr. Heleny Bláhové a Mgr. Romana Buchala ve věci

žalobce: **Statutární město Liberec, IČ 00262978,**
se sídlem náměstí Dr. E. Beneše 1/1, 460 01 Liberec 1,
zastoupené advokátem Mgr. Milanem Vraspírem,
Drtinova 10, 150 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Mgr. Jan Korytář, narozený** [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Václavem Staňkovským,
Slezská 1, 120 00 Praha 2,

o zaplacení částky 130.000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Liberci čj. 15 C 374/2013-71 ze dne 6.3.2017,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 16.476,58 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Milana Vraspíra.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 130.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně jdoucím od 9.11.2013 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku. Vyšel ze zjištění, že žalovaný jako primátor statutárního města Liberec podepsal dne 21.12.2010 rozhodnutí zadavatele statutárního města Liberec o zrušení zadávacího řízení pro veřejnou zakázku „Revitalizace Soukenného náměstí – realizace“ s odkazem na ust. § 84 odst. 2 písm. e) zák.č. 137/2006 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZVZ“), s odůvodněním, že zadavatel nemá dostatek finančních prostředků ke kompletní realizaci předmětu plnění veřejné zakázky, neboť prozatím nedošlo ke schválení rozpočtu na rok 2011, a z důvodu snahy nového vedení města řešit rekonstrukce libereckých náměstí koncepčně a koordinovaně. Tomu předcházelo usnesení Rady města Liberec č. 736/2010 ze dne 15.12.2010 o schválení zrušení tohoto zadávacího řízení. Následně Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) rozhodnutím ze dne 25.8.2011 čj. ÚOHS– S41/2011/VZ-8783-2011/530/SWa rozhodl, že se zadavatel statutární město Liberec dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. e) ZVZ tím, že zrušil zadávací řízení v rozporu s ust. § 84 ZVZ, a správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) ZVZ tím, že postupoval při vyřízení námitek společnosti Syner, s.r.o. proti rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení v rozporu s § 111 odst. 1 ZVZ, a za spáchání těchto správních deliktů uložil žalobci pokutu ve výši 100.000 Kč a dále mu uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 30.000 Kč. Žalobce obě částky zaplatil 11.11.2011, čímž mu vznikla škoda, za kterou podle § 420 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (dále jen „obč.zák.“) odpovídá žalovaný společně a nerozdílně s dalšími deseti členy rady, kteří s ním usnesení č. 736/2010 o zrušení zadávacího řízení jednomyslně odhlasovali, přičemž je na žalobci, po které ze solidárně odpovědných osob náhradu škody požaduje (§ 438 odst. 1 obč.zák.). Výrokem II. uložil žalovanému povinnost ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 54.416 Kč k rukám zástupce žalobce (§ 142 odst. 1 o.s.ř.).
2. Proti tomuto rozsudku se odvolal žalovaný a navrhl, aby byl zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení, nebo aby byl změněn tak, že žaloba bude zamítnuta. Namítá, že nárok je promlčen, neboť žalobce se o vzniku škody a o tom, kdo za ni odpovídá, dověděl již dne 30.8.2011, kdy Rada města Liberec usnesením č. 517/2011 vzala na vědomí rozhodnutí ÚOHS a uložila náměstkovi primátora Bc. Jiřímu Š. aby zajistil úhradu částek 100.000 Kč a 30.000 Kč. Dvouletá subjektivní promlčecí doba tak uplynula dne 30.8.2013. Navíc pokud žalobce uvedené částky zaplatil 11.11.2011, muselo k platbě dojít alespoň jeden pracovní den před tím, tedy ke zmenšení majetkové sféry žalobce došlo již dne 10.11.2011 a žaloba byla podána až 11.11.2013, tj. po uplynutí dvouleté promlčecí doby. Dále namítá, že je rozsudek okresního soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, neboť se okresní soud v rozporu s ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. nevypořádal s jeho argumentací, že odvracel několikanásobně vyšší škodu hrozící žalobci, kterému by díky realizaci předmětné veřejné zakázky chyběly prostředky na kofinancování dotačních projektů v řádech stovek milionů korun. Nevypořádal se ani s tím, že žalobce neměl na tuto zakázku vyčleněny finanční prostředky, a hrozilo tak, že objednané stavební práce nebude z čeho zaplatit. Tedy výhradně v zájmu žalobce za účelem předcházení škodám postupoval, jak bylo popsáno, a proto mělo být aplikováno ust. § 418 odst. 1 obč. zák. Dále namítá, že se mu nedostalo poučení podle § 118a o.s.ř., přitom byl připraven tato svá tvrzení konkretizovat a předložit k nim relevantní důkazy. K tomu, že žalobci vznikla škoda spočívající v nevyčerpaných dotacích, navrhuje důkaz zprávou ze dne 28.5.2018 Ing. Martina vedoucího odboru strategického rozvoje a dotací, v níž je zmíněno, že nebyly vyčerpany dotace, a smlouvou o alokaci prostředků na integrovaný plán rozvoje města Liberce z roku 2011, zejména jejím dodatkem č. 11 z roku 2016, z něhož vyplývá, že v důsledku nedostatku vlastních finančních prostředků města nebyl realizován projekt rekonstrukce divadla. Pokud

by tyto skutečnosti nenaplnňovaly krajní nouzi, pak měly být zohledněny v rámci moderačního práva soudu podle § 450 obč.zák., přičemž je třeba dále přihlídnout k tomu, že žalovaný byl tehdy ve funkci primátora jeden měsíc, byl právním laikem, nebylo žádné rozhodnutí, které by se zabývalo aplikací § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ a návrh byl předložen vedoucím odboru právního a veřejných zakázek Mgr. Janem A. který ho ujistil, že takto postupovat lze. Dalo by se uvažovat o spoluodpovědnosti Mgr. Jana A. za škodu společně s radou. Soud se měl zabývat dělenou odpovědností.

3. Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Má za to, že uplatněný nárok promlčen není, neboť k úbytku peněz na straně žalobce, a tedy ke vzniku škody došlo dne 11.11.2011, kdy byla platba z účtu žalobce odeslána. Žaloba tak byla podána v dvouleté promlčecí době. Rozsudek okresního soudu netrpí nepřezkoumatelností. Soud je totiž povinen v odůvodnění rozsudku uvést, které skutečnosti významné pro rozhodnutí má za prokázané a které nikoliv. Okresní soud proto zapracoval do rozhodnutí jen ty skutečnosti namítané žalovaným, které jsou pro rozhodnutí významné. Tvzení žalovaného o jiné politické koncepci, o špatné finanční situaci žalobce, či o hypotetických a právně nenárokových příjmech z dotací nemohou zpochybnit nárok žalobce. Tato tvrzení mohla být významná v řízení u ÚOHS, rozhodnutím tohoto úřadu je však soud vázán a není třeba znovu provádět zjištění směřující k posouzení otázek již jednou tímto úřadem rozhodnutých. Tyto skutečnosti nelze označit ani za stav krajní nouze.
4. Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně jemu předcházejícího řízení, opětovně přečetl důvodovou zprávu a zápis ze zasedání 3. mimořádné Rady města Liberec konaného dne 15.12.2010 a dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro potvrzení rozsudku okresního soudu.
5. Okresní soud v odůvodnění rozsudku v souladu s ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. uvedl, čeho se žalobce domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný a stručně a jasně vyložil, které skutečnosti má za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a proč a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. To, že se v něm výslovně nevypořádal s tvrzením žalovaného, že zrušením zadávacího řízení se snažil zabránit vzniku několikanásobně vyšší škody, která žalobci hrozila, pokud by v důsledku realizace předmětné veřejné zakázky neměl finanční prostředky na kofinancování dotačních projektů, a s tvrzením, že žalobce neměl na tuto zakázku vyčleněny finanční prostředky, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť tyto skutečnosti nejsou pro posouzení věci významné, jak bude uvedeno níže.
6. Jelikož jde v daném případě o právo na náhradu škody vzniklé porušením právní povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo před 1.1.2014, kdy nabyl účinnosti občanský zákoník č. 89/2012 Sb., je třeba je posoudit podle dosavadních právních předpisů, tedy podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., a to včetně promlčecích dob (viz přechodná ustanovení v § 3079 odst. 1, § 3036 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.).
7. Podle § 100 odst. 1 obč.zák. se právo promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 – 110). K promlčení soud přihlídně jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat. Podle § 106 odst. 1 obč.zák. se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle § 106 odst. 2 obč.zák. se nejpozději právo na náhradu škody promlčí za tři roky a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.
8. Z cit. ustanovení vyplývá, že u práva na náhradu škody je stanovena dvojí promlčecí doba, a to subjektivní a objektivní. Jejich vzájemný vztah je takový, že skončí-li běh jedné z nich, právo se promlčí, i kdyby ještě běžela druhá. Pro počátek subjektivní promlčecí doby je rozhodné, kdy se poškozený dozví o vzniklé škodě a o odpovědném subjektu. To mj.

znamená, že subjektivní promlčecí lhůta nemůže začít běžet dřív, než škoda vůbec vznikla. Škoda jako majetková újma přitom znamená zmenšení majetku poškozeného.

9. V projednávané věci nemohlo dojít ke zmenšení majetkové podstaty žalobce okamžikem právní moci rozhodnutí ÚOHS čj. ÚOHS-S41/2011/VZ-8783/2011/530/SWa ze dne 25.8.2011, kterým byla žalobci uložena pokuta a povinnost k náhradě nákladů řízení, ani dnem 30.8.2011, kdy Rada města Liberce usnesením č. 570/2011 vzala na vědomí toto rozhodnutí a uložila náměstkovi primátorky zajistit úhradu pokuty a nákladů řízení, ale až tím, že žalobce pokutu 100.000 Kč a náklady řízení 30.000 Kč zaplatil. K tomu došlo dne 11.11.2011, jak okresní soud zjistil výpisu z účtu žalobce č. 4096142 u České spořitelny, a.s. ze dne 11.11.2011. Z tohoto výpisu vyplývá, že obě částky byly z účtu žalobce odeslány dne 11.11.2011. Až tímto okamžikem došlo k zmenšení majetku žalobce, a tedy ke vzniku škody, a současně se žalobce dozvěděl o její existenci a o tom, kdo za ni odpovídá. Proto od tohoto okamžiku běžela jak objektivní tříletá, tak subjektivní dvouletá promlčecí doba, jejíž poslední den připadl na 11.11.2013 (§ 122 odst. 2 obč.zák.), kdy žalobce u okresního soudu žalobu podal, a proto nárok žalobce na náhradu škody promlčen není (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 1836/2001 ze dne 29.5.2003).
10. Okresní soud správně uzavřel, že odpovědnost primátora statutárního města, stejně jako ostatních členů rady města, za škodu, kterou městu způsobil při výkonu funkce, se řídí ust. § 420 obč.zák. (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 1319/2004 ze dne 22.2.2005). Podle § 420 odst. 1 obč.zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle § 420 odst. 3 obč.zák. se odpovědnosti zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.
11. Z cit. ustanovení vyplývají čtyři předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu, a to: 1) porušení právní povinnosti, 2) vznik škody, 3) existence příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody a 4) zavinění. První tři předpoklady jsou objektivního charakteru a důkazní břemeno ohledně nich leží na poškozeném. Oproti tomu zavinění ve formě nevědomé nedbalosti se předpokládá, a naopak škůdce prokazuje, že škodu nezavinil.
12. Okresní soud správně zjistil ze zápisu ze zasedání 3. mimořádné Rady města Liberec konané dne 15.12.2010, že rada uvedeného dne jednomyslně přijala usnesení o zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku „Revitalizace Soukenného náměstí – realizace“, přičemž podle prezenční listiny bylo přítomno celkem 11 členů rady, včetně žalovaného. Následně žalovaný jako primátor statutárního města Liberce dne 21.12.2010 podepsal rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení pro veřejnou zakázku „Revitalizace Soukenného náměstí – realizace“ s odkazem na ust. § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ. Ke zrušení vedly dva důvody. Jednak že žalobce jako zadavatel neměl dostatek finančních prostředků na kompletní realizaci předmětu plnění veřejné zakázky, neboť prozatím nedošlo ke schválení rozpočtu na rok 2011 a zadavatel tak neměl zajištěno financování této akce v roce 2011, a jednak snaha nového vedení města řešit rekonstrukci libereckých náměstí koncepčně a koordinovaně. Společnost Syner, s.r.o., IČ 48292516, se sídlem Dr. Milady Horákové 580/7, Liberec IV, která byla vítězem předmětného zadávacího řízení, však podala u ÚOHS návrh na přezkoumání tohoto postupu a uvedený úřad rozhodnutím čj. ÚOHS-S41/2011/VZ-8783/2011/530/SWa ze dne 25.8.2011 rozhodl, že zadavatel statutární město Liberec nedodržel postup stanovený v § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ, když zrušil zadávací řízení, aniž by se v jeho průběhu vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nebylo možné po zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. ÚOHS rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. e) ZVZ tím, že zrušil zadávací řízení v rozporu s ust. § 84 ZVZ. Dále rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) ZVZ tím, že postupoval při vyřizování námitek společnosti Syner, s.r.o. proti rozhodnutí v rozporu s ust. § 111 odst. 1 citovaného zákona.

S odkazem na absorpční zásadu správního trestání uložil ÚOHS pokutu 100.000 Kč žalobci za delikt závažnější z hlediska jeho dopadu na průběh zadávacího řízení, což je v daném případě delikt podle § 120 odst. 1 písm. e) ZVZ, jehož se žalobce dopustil tím, že zrušil zadávací řízení v rozporu s ust. § 84 ZVZ. Dále ÚOHS zrušil rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení ze dne 21.12.2010 a uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení ve výši 30.000 Kč. Okresní soud správně vychází z toho, že uvedeným rozhodnutím ÚOHS o tom, že byly spáchány tyto jiné správní delikty a že je spáchal žalobce, je soud podle § 135 odst. 1 o.s.ř. vázán.

13. Okresní soud proto správně shledal porušení povinnosti na straně žalovaného v tom, že jako primátor města a člen rady hlasoval dne 15.12.2010 pro zrušení zadávacího řízení na shora uvedenou veřejnou zakázku, aniž by k tomu byly dány důvody dle § 84 odst. 2 ZVZ.
14. Žalovaný namítá, že se tímto postupem snažil zabránit vzniku několikanásobně vyšší škody na straně žalobce, kterému by pak díky realizaci této zakázky chyběly prostředky na kofinancování dotačních projektů v rádech stovek milionů korun, a dále že předchozí vedení města vypsal tuto veřejnou zakázku a nevázalo ji na schválený rozpočet a žalobce na ni neměl vyčleněny finanční prostředky, takže hrozilo, že objednané stavební práce nebude z čeho zaplatit. Z toho žalovaný dovozuje, že jednal v krajní nouzi.
15. Podle § 418 odst. 1 obč.zák. kdo způsobil škodu, když odvracel přímo hrozící nebezpečí, které sám nevyvolal, není za ni odpovědný, ledaže bylo možno toto nebezpečí za daných okolností odvrátit jinak, anebo jestliže je způsobený následek zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil.
16. Cit. ustanovení řeší náhradu škody, která byla způsobena při odvracení hrozícího nebezpečí, přičemž jde o okolnost vylučující protiprávnost jednání škůdce. Předpokladem aplikace tohoto ustanovení je existence bezprostředně hrozícího nebezpečí, které jednatel sám nevyvolal a které nebylo možno odvrátit jinak, způsobené např. přírodní událostí (záplavami, sněhovou lavinou), nevyvolaným útokem zvířete nebo aktivním jednáním člověka. Shora uvedené skutečnosti namítané žalovaným však za krajní nouzi považovat nelze. Jde pouze o posouzení ekonomické výhodnosti resp. nevýhodnosti dané veřejné zakázky pro žalobce. Navíc bylo-li rozhodnutí předchozího vedení města o realizaci této veřejné zakázky pro žalobce nevýhodné (ať už z důvodu její ceny, či z důvodu že potřeboval finanční prostředky na realizaci dotačních projektů nebo proto, že nové vedení města rozhodlo o jiném řešení rekonstrukce libereckých náměstí) nebo neměl-li žalobce na její realizaci aktuálně zajištěny finanční prostředky, měla být tato situace řešena jinak, zákonnými postupy; např. bylo možné jednat s vítězem zadávacího řízení Syner, s.r.o. o uzavření dohody o zrušení zakázky, o odložení její realizace na pozdější termín, o odložení financování této zakázky apod. Tudíž i kdyby žalobci škoda bezprostředně hrozila, bylo možno ji odvrátit jinak. Uvedené skutečnosti tedy protiprávnost jednání žalovaného ve smyslu § 418 odst. 1 obč.zák. nevylučují.
17. Tím, že žalobce dne 11.11.2011 pokutu 100.000 Kč a náklady řízení 30.000 Kč zaplatil, se jeho majetková sféra snížila, a tedy mu vznikla škoda ve výši 130.000 Kč. Je přitom nepochybné, že je v příčinné souvislosti s tím, že rada města, jejíž členem žalovaný byl a do jejíž kompetence podle § 102 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, takové rozhodnutí náleželo, dne 15.12.2010 jednomyslně schválila zrušení předmětného zadávacího řízení.
18. Okresní soud tedy správně uzavřel, že první tři předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu podle § 420 odst. 1 obč.zák. jsou naplněny.
19. Jak již bylo shora uvedeno, třetí předpoklad – zavinění žalovaného – se předpokládá, a to ve formě nevědomé nedbalosti. Žalovaný by se přitom zprostil odpovědnosti za škodu, pokud by prokázal, že škodu nezavinil (§ 420 odst. 3 obč.zák.), tedy že v jeho případě nešlo ani o

nevědomou nedbalost. K tomu žalovaný namítá, že byl tehdy ve funkci primátora jeden měsíc, že je v oboru veřejných zakázek laik, že neexistovala judikatura vyšších soudů k ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ a že návrh na zrušení zadávacího řízení byl předložen vedoucím právního odboru žalobce Mgr. Janem A. (tedy odborníkem), který ho ujistil, že takto postupovat lze.

20. Okresní soud ze zápisu ze zasedání 3. mimořádné Rady města Liberce ze dne 15.12.2010 zjistil, že návrh na zrušení zadávacího řízení veřejné zakázky „Revitalizace Soukenného náměstí – realizace“ předložil Mgr. Jan A. vedoucí odboru právního a veřejných zakázek. Z uvedeného zápisu však dále krajský soud zjistil, že Mgr. Jan A. na zasedání přítomným členům rady vysvětlil, že jde o postup opírající se o ust. § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ, a současně upozornil, že obecný výklad tohoto ustanovení není, a proto „lze těžko říct“, jak by ÚOHS rozhodl, pokud by vítězný uchazeč dal tomuto úřadu podnět k přezkumu jejich postupu, že by nastal problém, pokud by ÚOHS shledal jejich postup protizákonným, že by v takovém případě vítězný uchazeč mohl požadovat náhradu škody. Mgr. Jan A. tedy upozornil na úskalí tohoto postupu a jeho možné negativní dopady pro žalobce, výslovně upozornil na možnost, že bude tento postup Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže shledán v rozporu se zákonem. Proto krajský soud dospěl k závěru, že se žalovaný nemůže vyvinít poukazem na to, že je laik a při své činnosti spoléhal na rady Mgr. Jana A.
21. Je proto správný závěr okresního soudu, že žalovaný za škodu vzniklou žalobci ve výši 130.000 Kč odpovídá podle § 420 odst. 1 obč.zák., a to společně a nerozdílně s dalšími členy rady, kteří s ním pro zrušení zadávacího řízení hlasovali (§ 438 odst. 1 obč.zák.).
22. Žalovaný dále namítá, že měl okresní soud zvažovat dělenou odpovědnost žalovaného, popř. zda skutečnosti shora uvedené, které žalobce ke zrušení zadávacího řízení vedly, nejsou důvodem pro aplikaci § 450 obč.zák.
23. Podle § 438 odst. 1 obč.zák. způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně. Podle § 438 odst. 2 obč. zák. v odůvodněných případech může soud rozhodnout, že ti, kteří škodu způsobili, odpovídají za ni podle své účasti na způsobení škody.
24. Z citovaných ustanovení vyplývá, že zásadou je solidární odpovědnost více škůdců, která umožňuje poškozenému domáhat se náhrady celé škody na kterémkoliv z odpovědných subjektů, a tedy poskytuje poškozenému lepší možnost domoci se náhrady škody, než odpovědnost dělená. Rozhodnutí o dělené odpovědnosti škůdců podle jejich účasti na způsobení škody je tedy výjimkou z této zásady a takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno.
25. Podle § 450 obč.zák. z důvodů zvláštního zřetele hodných soud náhradu škody přiměřeně sníží. Vezme přitom zřetel zejména k tomu, jak ke škodě došlo, jakož i k osobním a majetkovým poměrům fyzické osoby, která ji způsobila; přihlédne přitom také k poměrům fyzické osoby, která byla poškozena. Snížení nelze provést, jde-li o škodu způsobenou úmyslně.
26. Uvedené ustanovení sice umožňuje soudu náhradu škody přiměřeně snížit, jde však o postup mimořádný, který přichází v úvahu tam, kde by uložení povinnosti nahradit škodu v plném rozsahu bylo v rozporu s principy spravedlnosti.
27. Okresní soud správně vychází z toho, že ačkoliv byla v daném případě škoda žalovaným způsobena z nedbalosti, nejsou dány důvody pro rozhodnutí o dělené odpovědnosti žalovaného za vzniklou škodu podle míry jeho účasti na způsobení škody ani pro snížení rozsahu náhrady škody podle shora uvedených ustanovení. To že žalobce hlasoval pro přijetí usnesení o zrušení veřejné zakázky z důvodu, že byla pro žalobce ekonomicky nevýhodná, a v důsledku ní by mu chyběly peníze na kofinancování dotačních projektů, a dále proto, že na

její realizaci žalobce neměl zajištěny finanční prostředky, samo o sobě nečiní uložení povinnosti žalovanému k náhradě škody v plném rozsahu nespravedlivým, a to ani s přihlédnutím k tomu, že žalovaný je v tomto oboru laik a byl v době rozhodování o zrušení veřejné zakázky ve funkci primátora teprve jeden měsíc. Danou situaci totiž bylo možné řešit jinak, a to zákonnými způsoby, které mohl žalovaný navrhnout a prosazovat. Jak již bylo shora uvedeno, bylo např. možné jednat s vítězem zadávacího řízení o zrušení zakázky dohodou, o odložení její realizace na pozdější dobu nebo o delší splatnosti ceny díla či o jejím zaplacení ve splátkách apod. Ze zápisu ze zasedání 3. mimořádné Rady města Liberce konané dne 15.12.2010 však vyplývá, že byť návrh na zrušení zadávacího řízení předložil Mgr. Jan A. ■■■■■ žalovaný se k němu připojil a sám přednesl důvody pro zrušení zadávacího řízení. Navíc měl ještě i poté možnost podle § 105 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, pozastavit výkon usnesení rady města a předložit věc k rozhodnutí nejbližšímu zasedání zastupitelstva města (pokud by měl za to, že je nesprávné), což neučinil. Nejsou proto dány důvody ani pro snížení náhrady škody dle § 450 obč. zák., ani pro rozhodnutí o odpovědnosti žalovaného podle míry jeho účasti na způsobení škody dle § 438 odst. 2 obč. zák.

28. Z uvedeného vyplývá, že okresní soud správně nepovažoval za rozhodná tvrzení žalovaného o tom, že žalobci hrozila škoda, pokud by v důsledku realizace této zakázky neměl prostředky na financování dotačních projektů, a že žalobce na tuto zakázku neměl vyčleněny finanční prostředky. Proto správně žalovaného nevyzval k doplnění těchto tvrzení a nepoučil ho o jeho důkazní povinnost v tomto směru. Ze stejného důvodu považuje krajský soud za nadbytečné důkazy k tomu navržené žalovaným v odvolacím řízení, a to zprávu ze dne 28.5.2018 Ing. Martina B. ■■■■■ vedoucího odboru strategického rozvoje a dotací a smlouvou o alokaci prostředků na integrovaný plán rozvoje města Liberce z roku 2011 včetně dodatku č. 11 z roku 2016.
29. Ze shora uvedených důvodů okresní soud správně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 130.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně jdoucím od 9.11.2013, tedy ode dne následujícího po doručení přežalobní výzvy žalovanému (§ 563 obč.zák.), do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 517 odst. 2 obč.zák.).
30. Ústavní soud ve svých rozhodnutích (např. nález sp.zn. III. ÚS 2984/09 ze dne 23.11.2010) vychází z toho, že u statutárních měst (kterým je žalobce) lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy bez toho, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů. Náklady na zastoupení statutárních měst advokátem proto nebudou nákladem účelně vynaloženým, pokud nebude v příslušném řízení prokázán opak.
31. V daném případě je pro posouzení otázky účelnosti nákladů významné, že předmětem řízení je nárok žalobce na náhradu škody způsobené mu žalovaným při výkonu funkce primátora. Jde tedy o spor, který je typově složitý a který není součástí agendy běžně vyřizované právním odborem žalobce. Navíc je třeba přihlídnout i k tomu, že se na procesu předcházejícím rozhodnutí o zrušení předmětného zadávacího řízení, v důsledku něhož žalobci následně škoda vznikla, podílel právě vedoucí právního odboru žalobce Mgr. Jan A. ■■■■■ Z těchto důvodů okresní soud správně považoval náklady vynaložené žalobcem na zastoupení advokátem v tomto řízení za účelné, a proto správně procesně neúspěšnému žalovanému uložil povinnost nahradit úspěšnému žalobci náklady řízení ve výši 54.416 Kč (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Uvedená částka zahrnuje soudní poplatek 6.500 Kč dle položky č. 1 písm. b) Sazebníku soudních poplatků, odměnu zástupce žalobce (advokáta) za 6 úkonů právní služby - za převzetí zastoupení, za podání žaloby, za vyjádření ze dne 28.4.2016 a za účast u jednání okresního soudu dne 12.7.2016, 27.9.2016 a 24.9.2017 - po 6.300 Kč dle § 7 bod 5. vyhl.č. 177/1996 Sb., náhradu jeho hotových výdajů ve výši 6 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. a částku 8.316 Kč odpovídající 21% DPH z odměny a náhrad zástupce žalobce (z částky 39.600 Kč) dle § 137 odst. 3 o.s.ř.

32. Z uvedených důvodů krajský soud rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).
33. Jelikož byl žalovaný v odvolacím řízení neúspěšný, uložil mu krajský soud povinnost nahradit úspěšnému žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 16.476,58 Kč (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř.). Uvedená částka zahrnuje náhradu odměny advokáta žalobce za 2 úkony právní služby – za vyjádření k odvolání a za účast u odvolacího jednání dne 29.5.2018 – po 6.300 Kč dle § 7 bod 5. vyhl.č. 177/1996 Sb., náhradu jeho hotových výdajů 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. a dále náhradu jízdného ve výši 417,01 Kč požadované žalobcem v souladu s právními předpisy, a to za cestu zástupce žalobce z Prahy do Liberce a zpět, při vzdálenosti celkem 228 km, vozem BMW reg.zn. 4AM 5390, s průměrnou spotřebou paliva BA 95 B 6,2 l/100 km, při ceně paliva 29.50 Kč/l (§ 157 odst. 3, 4 písm. b), § 158 odst. 2, 3, 4 zákona č. 262/2006 Sb., § 4 vyhl.č. 463/2017 Sb.), a dále částku 2.859,57 Kč odpovídající 21 % DPH z odměny a náhrad (z částky 13.617,01 Kč) dle § 137 odst. 3 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Lze proti němu podat prostřednictvím advokáta dovolání, do dvou měsíců od doručení, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně, u Okresního soudu v Liberci, ale pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Liberec dne 29. května 2018

Mgr. Ondřej Plšek, v. r.
předseda senátu